

SVENSK MUSIKTIDNING

I hvarje nummer ett eller flere nya och företrädesvis lätta musikstycken för piano eller sång.

Utgifvare: **ALFRED LUNDGREN.**

STOCKHOLM, ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG. 1880.

Utkommer den 1:sta och 13:de i hvarje månad.

Innehåll: **Fredrik Chopin** (forts. och slut). — Korriganen. — Franz von Suppé. — Ur tonverlden. — Hvarje-handa. — Stockholmsteatrarnes repertoar. — Affidne tonkonstnärer. — Annonser.

Pianomusik: **Les Ménétriers** af Fr. Rysler.

Fredrik Chopin.

(Forts. o. slut fr. förra numret.)

I London spelade Chopin blott tvenne gånger offentligt, men desto mera i privatsoaréer hos dessa rika hertigar och lordar, hvarest han äfven vid ett dylikt tillfälle blef presenterad för drottningen. En utflykt till Edinburgh, likasom ock öfverhufvud hans oroliga lif i detta världsvimmel, hade naturligen till följd ett återfall i hans sjuklighetstillstånd, så att läkarne rådde honom att afresa till Frankrike. Tyvärr dröjde han härmed. De honom egenade hyllningsbetygelserna voro visserligen balsam för hans hjertesår, men de sjuka lungorna förmådde icke tillfriskna i dimatmosferen. Han måste äntligen besluta sig för att återvända till Frankrike och spelade ännu till afsked på en till förmon för de olycklige polackarne föranstaltad konsert, hvilken blef en sista afskedshelsing till hans landsmän.

Ankommen till Paris, träffade honom snart nog en ny ödets skickelse. Hans läkare, dr: Molin, som år 1847 räddat hans lif och till hvilken han hyste ett obegränsadt förtroende, dog plötsligen, ett offer för sin outtröttliga verksamhetsifer.

Denna smärtsamma förlust verkade som ett dunderslag och försatte honom i en tröstlös melankoli, ty han hade icke förtroende till någon annan läkare. På vintern 1848 förmådde han redan ej mera arbeta uthållande, på sin höjd att göra skizzer. Han hade påbörjat utarbetandet af en Pianoskola, men den blef i likhet med andra verk ofulländad och vandrade med desamma i lågorna, på det han icke skulle åt världen efterlemna någonting ofullkommet. Snart nekade också språkorganen sin tjänst, han förmådde endast hviska och kunde heller icke mera lemna sången.

Hvarken vår eller sommar medförde förbättring, utan endast daglig afmattning och täta kriser, som ofta försatte honom i verklig agoni. Så närmade sig hösten, under hvilken blommorna och otaliga jordeväsen gå till sin graf, då naturen höljer sig i sorgedok och en svepdrägt sänker sig mot jorden, i en sådan skilsmässans stund nalkades också dödsengeln till Chopin, för att föra honom till det obekanta land, hvarifrån ingen återvänder.

På söndagen den 15 oktober (skrifver Liszt) varade ännu smärftfullare kriser än de föregående i flera timmars tid. Han fördrog dem med tålmod och stor själskraft. Den vid detta tillfälle närvarande grefvinna Potocka var djupt rörd; tårar flöto utför hennes kinder. Chopin såg henne stå vid foten af sitt läger, hög, smärt, i hvit drägt, liknande en den skönaste

englagestalt, som någonsin den frommaste konstnär skapade. Utan tvifvel höll han henne för en af dessa himlauppenbarelser, och då krisen lemnade honom ett ögonblicks lugn, bad han henne sjunga. I förstona trodde man att han talte i feberyra. Men han upprepade helt enträget sin begäran, hvilken man ej kunde motstå. Det i salongen stående pianot framrullades till dörren af hans sängkammare, grefvinna sjöng under suckar och tårar. Vål aldrig tillförene hade den beundransvärda rösten ernått ett så patetiskt uttryck. Chopin syntes lidamindre under det han lyssnade till hennes toner. Hon sjöng den bekanta arian till den hel. Jungfrun, hvilket sångstycke, enligt sägnen, räddade Stradellas lif. Chopin hviskade: "Ack, så vackert! Min Gud, så skönt det är! — Än en gång jag ber!" Oaktadt intagen af den häftigaste rörelse, egde grefvinna likväl nog ståndaktighet att uppfylla sin döende väns och landsmans sista bön. Hon satte sig ånyo vid instrumentet och sjöng en psalm af Marcelles. Chopin blef sämre, alla närvarande förskräcktes och föllo på knä. Ingen vågade tala, man hörde blott grefvinnans röst, lik en sferernas melodi sväfvande öfver suckarne och snyftningarne, hvilka bildade dess dystra, dämnda beledsagning. Chopins syster gret och bad nedböjd vid hans bädd. På måndagsmorgonen befann han sig bättre och begärde dödsakramentet. Dock återvände under dagens lopp smärftfullare kriser. Under natten mellan

måndagen och tisdagen talade han ej mera ett ord, syntes ej heller mer igenkänna de omgivande personerna. Först inemot kl. 11 kände han sig åter något bättre. Då inträdde en krampaktig sömnsjuka intill den 17 Oktober. Om natten strax före kl. 2 begynte den sista dödskampen. Nära kl. 3 på morgonen utandades han sin sista suck.

Den 30 Oktober egde jordfästningen rum i Magdalena-kyrkan, då, tillfölje af den aflidnes önskan, Mozarts *Requiem* uppfördes. Som inledning spelades Chopins *Sorgmarsch*; som solister medverkade de förnämsta konstnärer i Paris.

Korriganen.

Vi tro oss göra våra läsare ett nöje genom att meddela innehållet af libretton till den å pariseroperans repertoar stående nya baletten med ofvan skrifne namn. Det kunde ju dessutom kanske hända att nämde stycke koreografisk dramatik kunde leta sig väg till Stockholmsscenen, helst musiken beskrifves såsom varande i allo lyckad.

Enligt den bretagneska traditionen, äro korriganerna tomtar eller andeväsen, som bebo druidernas grafvar och tvinga de resande till ringdans med dem allt under upprepande af namnen på dagarne i veckan: måndag, tisdag, onsdag, torsdag, o. s. v.

Dessa tomtar eller féer förutsäga det tillkommande, befalla öfver naturen och äro i besittning af en trollkraft, medelst hvilken de kunna förflytta sig, hvart helst de önska.

I månskenet tråda korriganerna sin dans, och vid första skymten af morgonrodnan förflyktigas de likt de lätta dimmor, som om hösten lägga sig öfver i skogens sköt slumrande vattendammar.

Uti ifrågavarande legend af M. Coppée, är *Korriganen* korriganernas drottning, dessa synliga andars, klädda i hvitt i likhet med det gamla Armoriens druidqvinor.

Ridån höjer sig öfver en byascen, der det firas Försoningsfesten; till venster ett vårdshus, hvarest tjenar en ljuslett flicka med namnet Yvonne.

Hennes hjerta är ohjelpligt fångat, hon älskar i hemlighet en ung gosse vid namn Lao, som icke egnar henne den ringaste uppmärksamhet, och som säkerligen icke älskar henne, emedan hon inte är fint nog klädd.

Men om Lao icke älskar Yvonne, så afgudar henne den puckelryggige Pascou desto mera och gör henne en brinnande kärleksförklaring, i det han anhåller om hennes hand.

Yvonne moquerar sig öfver honom samt förklarar, det hon aldrig tänker bli hans hustru.

Det är då, som hon söker att göra sig bemärkt af Lao genom hvarje slags fintlighet.

"Hvarföre deltar du inte i dansen?" säger Lao till Yvonne. Jag är inte vacker nog. Lao erbjuder henne då litet penningar för att köpa sig en vacker kläd-

ning. Yvonne vägrar; förödmjukad och med hjertat uppfyllt af bitterhet, kärlek och ängslan, går hon åter in i vårdshuset.

Oförhoppandes infinna sig så en gammal kvinna midt uppi festen; hon närmar sig Yvonne i färd med att servera en flock glada dansörer.

"Jag är Korriganen", säger hon, "alla korriganers drottning; du älskar Lao, som endast af den orsak icke bryr sig om dig, emedan du har så fula kläder. Hör det kontrakt jag förelägger dig. Jag skall göra dig vacker; när du blir uppklädd lemnar jag dig tills klockan sju, för att du må göra dig älskad af Lao. Om du icke på denna timma har lyckats, så skall du tillhöra mig och bli en korrigan."

Yvonne antager villkoren; hon blandar sig i festvimmel; ombytt till en landtlig kokett dansar hon med Lao de vackraste, de mest förföriska danser, som bretagnarne ega.

Men puckeln Pascou har åhört Korriganens förslag; uppbragt och rasande öfver Yvonnets förakt, svär han att hämnas.

I detta ändamål framvider han visarne på byns gamla tornur, så att Yvonne icke skall få tid till att förföra den vackre Lao.

Den af Korriganen bestämda timman infaller före sjuslaget, och som Yvonne icke lyckats, så bortföres hon af Korriganen.

Andra akten utvisar en ödslig hed, hvarå fonden är stängd af det vida hafvet.

Tomtgubbar och Korriganer svänga der om i nattlig dans.

Det är midt upp i denna dans, som Yvonne blifvit förd af Korriganen.

I stället för att blanda sig med sitt nya sällskap, begråter hon Lao, som Pascou's förräderi har beröfvat henne.

Korriganen, underrättad om puckeln's indelikata handling, hämnas Yvonne, i det hon störtar honom i hafvet.

I samma ögonblick hör man på afstånd det klagande ljudet af en biniou (musikinstrument), som närmar sig den kala heden. Yvonne igenkänner tonerna af Lao's biniou och vill flyga honom till mötes, men tillbakahållen af korriganerna föres hon af dem till de höga druidkullarne (*menhirs*).

Lao befinner sig sålunda ensam med korriganen; han älskar Yvonne, hvars ljufva minne förbryllat hans hufvud och hans hjerta. Han anropar hennes välvilja och ber om tillåtelse att få föra Yvonne till byn igen.

Korriganen vill visserligen samtycka härtill; men med det vilkor, att Lao bland alla de närvarande korriganerna skall igenkänna den han älskar och vill göra till sin maka.

Nu börjar den yrande ringdans, midt i hvilken Lao skall igenkänna Yvonne.

Med sin trollkraft förvandlar Korriganen Yvonnets utseende, så att äfven då hon närmar sig Lao han ej kan igenkänna henne.

Hon har förgäves använt de seduisantaste pas, de gratiösaste ställningar, Lao upptäcker henne icke.

Hon erinrar sig då, att hon på försoningsfesten dansat med honom en alldeles

säregen dans; i det hon börjar dansa den, gör hon sig sålunda igenkänd.

Ursinnig öfver att hafva blifvit öfverlistad, låter Korriganen henne försvinna.

Det är då som Lao rycker fram ur gördeln ett radband, välsignadt af den helige fadren, samt fördrifver tomtarne, korriganerna och lyktgubbarne.

Allt försvinner framför honom, trollen förintas och Korriganen uppslukas af jorden.

Yvonne och Lao finna sig nu förflyttade till torget i byn, som genljudar af ringklockors glada larm; de ringa till bröllop för de unga tu, som stolta och öfverlyckliga inträda i den gamla kyrkans chor, hvarest deras förening skall väl-signas.

Franz von Suppé.

Såsom de fleste framstående män, så har äfven "Fatinitzas" kompositör råkat ut för det ödet att falla i händerna på biografer, som icke alltid så noga hållit sig vid sanningen. Så t. ex. lät den ene honom skåda dagens ljus i Österrike, den andra borta i Ungern, en tredje i Frankrike; af den senare måste den arme Suppé äfven uppbära den förebråelsen att hafva omstöpt sitt förmenta franska namn "Potage" till en dålig tysk Suppe (soppa). Hvilken nedrig historia! På det att nu vår hjelte efter hans — vill Gud ännu långt aflägsna — död icke må hända detsamma, som det hände salig Homerus, att, som bekant, sju af Greklands städer täflade om äran att få vara hans födelsestad, så vilja vi ur tillförlitliga källor bekantgöra, att intet annat land sett honom födas, än det, hvarest "*Citronen blüh'n*". En äkta italienare, föddes Suppé den 18 april 1823 i en stad, för hvars invånare i ordets vidsträckt betydelse "himmelen hänger full af fioler"; vi mena *Cremona*. Om den musikaliska ramen haft något större inflytande på gossens lätt emottagliga sinne, vilja vi här låta vara osagt. Ett faktum är, att hagen för musik yttrade sig hos honom ganska tidigt och i afgörande grad. Fadern, härads-skrifvare i Zara i Dalmatien, lät honom för den skull vid sju års ålder få undervisning af en musiklärare der på platsen vid namn Ferrari, men detta endast i att blåsa flöjt — naturligtvis för nöjes skull. Att blifva en "musikant" var för "bättre" föräldrar liktydande med "vagabond", "odugling", och den unge Suppé var af de sina på förhand bestämd att blifva en lärd läskarl.

Men bokstudier behagade icke alls den lille flöjtisten. Att läsa, skriva och räkna försumrades därför i skolan; tiden användes till musicerande, och fastän han egde litet eller intet begrepp om hvarken harmonilära eller instrumentation, vågade han sig dristigt på att komponera både messor, marscher och dansmusik, tills slutligen fadern fann denna sysselsättning alltför galen, och en dag, när sonen återigen skolkat från skolan, sjelf komponerade en "sorgmarsch" på den unge kompositörens rygg. Musikundervisningen framtogs ho-

LES MÉNÉTRIERS.

Allegro.

Fr. Rysler.

INTRODUCTION.

8:a

First system of the introduction, featuring a treble and bass staff. The treble staff begins with a *louré.* marking and ends with a *ff* dynamic marking. The bass staff provides a harmonic accompaniment.

Second system of the introduction, featuring a treble and bass staff. The treble staff begins with a *PIANO.* marking. The bass staff continues the accompaniment.

Third system of the introduction, featuring a treble and bass staff. The treble staff contains a series of chords and melodic fragments. The bass staff continues the accompaniment.

Fourth system of the introduction, featuring a treble and bass staff. The treble staff ends with a *ff* dynamic marking. The bass staff continues the accompaniment.

Fifth system of the introduction, featuring a treble and bass staff. The treble staff includes *mf*, *ff*, and *mf* dynamic markings. The bass staff continues the accompaniment. The system concludes with a *8:a* marking.

LES MÈNÉTRIERS

First system of piano accompaniment. Treble and bass staves. Treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The music features a complex, rhythmic melody with many beamed sixteenth and thirty-second notes. The bass staff provides a steady accompaniment with eighth and sixteenth notes. Dynamics include *ff* (fortissimo) at the beginning and end of the system.

Second system of piano accompaniment. Treble and bass staves. The treble staff continues the complex melody. The bass staff has a more active role with eighth and sixteenth notes. Dynamics include *mf* (mezzo-forte) and *ff* (fortissimo).

Third system of piano accompaniment. Treble and bass staves. The treble staff has first and second endings marked "1:a." and "2:a.". The bass staff continues the accompaniment. Dynamics include *ff* (fortissimo).

Musette.

TRIO.

Trio section of piano accompaniment. Treble and bass staves. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The music is in 2/4 time. The bass staff provides a steady accompaniment with eighth and sixteenth notes.

Fourth system of piano accompaniment. Treble and bass staves. The treble staff has first and second endings marked "1:a." and "2:a.". The bass staff continues the accompaniment. Dynamics include *ff* (fortissimo).

Fifth system of piano accompaniment. Treble and bass staves. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The music is in 2/4 time. The bass staff provides a steady accompaniment with eighth and sixteenth notes.

Fifre et Tambourin.

The first system of the musical score consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. It begins with a series of chords, followed by a melodic line with eighth notes. A first ending bracket labeled '1:0' spans the final two measures, which end with a repeat sign. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, providing a harmonic accompaniment with chords and eighth notes.

The second system continues the musical piece with two staves. The upper staff features a melodic line with eighth notes and some rests, while the lower staff provides a steady accompaniment with chords and eighth notes.

C O D A.

The Coda section is marked 'C O D A.' and consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. It begins with a series of chords, followed by a melodic line with eighth notes. A first ending bracket labeled '1:0' spans the final two measures, which end with a repeat sign. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, providing a harmonic accompaniment with chords and eighth notes.

The third system consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. It begins with a series of chords, followed by a melodic line with eighth notes. A first ending bracket labeled '1:0' spans the final two measures, which end with a repeat sign. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, providing a harmonic accompaniment with chords and eighth notes.

The fourth system consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. It begins with a series of chords, followed by a melodic line with eighth notes. A first ending bracket labeled '1:0' spans the final two measures, which end with a repeat sign. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, providing a harmonic accompaniment with chords and eighth notes.

The fifth system consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. It begins with a series of chords, followed by a melodic line with eighth notes. A first ending bracket labeled '1:0' spans the final two measures, which end with a repeat sign. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, providing a harmonic accompaniment with chords and eighth notes.

LES MÉNÉTRIERS.

This image shows a page of musical notation, likely for a piano. It consists of several systems of staves, each containing complex chords and melodic lines. The notation includes various dynamic markings such as *ff* (fortissimo), *mf* (mezzo-forte), and *f* (forte). The music is written in a key with two sharps (F# and C#) and a 2/4 time signature. The notation is dense, with many beamed notes and complex chord structures. There are also some markings like *8va* indicating octave transposition. The overall style is that of a classical or romantic-era piano score.

nom och hans samtliga förstlingsarbeten offrades obarmhertigt åt lågorna.

Men motståndet gjorde hos den eldige gossen hågen för musik så mycket starkare. Öfrige blåsinstrumenter af trä, utom flöjten, lärde han på det sätt, att han emellanåt besökte kasernen och der för ett mått vin lät dervarande militärmusici visa sig instrumenternas tongrepp.

Så väl då som sedermera har han i råd och handling varit på det varmaste understödd af de ännu i dag lika tillgifna vännerna, Gubernialrådet Zanchi, Dr. Ceronne och Pater Fabianich i Zara.

Så kom hans faders namnsdag. En "matinata", af den unge komponisten satt för flere instrumenter, utfördes tillsammans med några vänner och till faderns ära.

Denne häraf djupt rörd lofvade sin "öfverbätterlige" son att få fortsätta med musiken, dock med det orubbliga vikoret, att öfriga studier icke tillbakasettes.

Sonen fogade sig efter faderns vilja och afgick redan i sitt femtonde år till universitetet i Padua för att der egna sig åt filosofiens studium. Här lärde han känna sin onkel Donizetti; denne antog sig vänligt den talangfulle ynglingen, uppmuntrade honom att fortsätta på den beträdda banan och öfvertog sjelf ledningen af hans vidare musikaliska utbildning; det är denne mästare Suppé förnämligast har att tacka för den rena, naturliga stämföringen i alla hans verk.

Redan i Zara hade han som gosse skrivit tvenne operor, hvilka dock aldrig kommo till offentlighet; en messa från denna tid blef deremot af dervarande franciskaner så högt ansedd, att de fromme fäderna ännu i dag ofta uppföra densamma. Egenomligt nog utmärker sig komponistens tidigare period genom en allvarsam, kyrklig prägel; denna karakteriserar honom ännu sedan han kommit till Wien för att studera medicin; här gjorde han bekantskap med Seifried och Sechter, och kände sig snart i vida högre grad tilltalad af dessa ansedda musicis musikteoretiska lärdomar, än af professorernas vid universitetet för honom mindre intressanta föredrag.

Den naturliga följden häraf uteblef icke. Medikamenternas gud, som genom slikt tillbakasettande icke var lätt att fatta, hämnades på den unge musiksyndaren derigenom, att han i doktorsexamen blef skoningslöst "kuggad". Denna för hvar och en annan upprörande utgång verkade på vår så ömkligt slagne hjelte raka motsatsen och blef afgörande för hans framtid. Med lätt hjerta lemnade han bokstudierna på båten, anförtrodde åt hvem helst, som det gitte, den lidande mensklighetens helande, och störtade sig med lif och själ i armarne på den hulda musica, hvilken han numera inför hela världen proklamerat som sin enda kärlek.

Med klen betalning för sina flöjtlektioner och ännu sämre för italiensk språkundervisning blef äfven lifsuppehållet derefter; men alla försakelser buros med lätt sinne. Dock skulle snart en bättre tid randas.

I de musikaliska kretsarne i Wien hade man emellertid börjat uppmärksamma den unge musikern för några med bifall uppförda nya kompositioner, såsom t. ex. en

messa i c-dur, och direktör Pokorni vid Josefstadterteatern engagerade den förhoppningsfulle Suppé till kapellmästare och kompositör vid nämnde teater. Och nu begynte en ny fas i hans verksamhet, som ofta gestaltade sig lustigt nog.

Till sin första debut hade han i uppdrag att komponera musiken till en ny pjäs, hvari mot slutet förekom en sång med jodling, hvilket textförfattaren hade betecknat med "Dulié". Vår italienare, då ännu icke fullkomligt mäktig tyska språket, sönderbråkade sitt hufvud öfver hvad det kostliga ordet "Dulié" kunde ha att betyda. Han uppslog så många ordböcker och konversationslexika han fick tag uti, men "Dulié" fans ingenstades ett spår af. Att fråga ville han icke, för att ej blotta sin okunnighet; slutligen föll han på den tanken, att det fatala ordet troligen måtte innebära någonting liktydigt med "Lef väl!" eller "Vergiss mein nicht!" Raskt satte han sig att komponera den ifrågavarande sången, och man kan lätt tänka sig sångerskans förvåning, när hon skulle till att repetera jodelrefrängen, skriven i långa, vemodsfulla toner.

Suppés produktionskraft är i sanning förvånansvärd. Hans arbeten, kringspridda öfverallt, öfverstiga betydligt tusentalet. Vid Prokornis teater har han skrivit musik till mer än 170 olika pjäser, deribland öfver 20 operetter; af de senast kända äro "Fatinitza", "Boccaccio" och "Donna Juanita".

Ur tonverlden.

Silfverringen, ny enaktsoperett komponerad af Ivar Hallström, har antagits till uppförande å K. Stora teatern; dess inöfvande pågår.

De populära konserterna för säsongen å samma teater, dirigerade af förste hofkapellmästaren hr L. Norman, hafva nu tagit sin början.

Första representationen af *Jean från Nivelle* är utsatt till den 1 December, Oscarsdagen.

* * *

La Tempête (Stormen) hette, som läsaren torde erinra sig, den af staden Paris vid årets täflan prisbelönta kompositionen af Alphonse Duvernoy. Om detta stycke, hvars uppförande i Paris förestår, skrives bland annat:

M. Duvernoy har behandlat ett ämne, som redan frestat mer än en kompositör, och som ej kan undgå att erbjuda stora svårigheter. Denna af Shakespeares fantasi skapade imaginära värld tyckes fordra musik; denna är likasom det naturliga tungomålet för dessa immateriella varelser, hvilka känslor, passioner, strider stå öfver verkligheten. Men hvilket dristigt företag af musikern att låta ljuset genomtränga dessa obestämbara rymder, befolkade af andar, att med lifslägt besjåla dessa rena abstraktioner, som kallas Miranda, Ariel, Caliban, Prospero!

Ganska skickligt sekunderad af sina begge literära medarbetare, Hrr A. Silvestre och Pierre Berton, har kompositören förstått att undvika den nästan oundvikliga

monotonien, förläna intresse och omvexling åt sitt musikedrama, relief åt sina karakterer, rörlighet åt sina personager. Hans partitur är skrivet i en klar, prydlig och väl hållen stil; instrumenterad med korrekthet och säkerhet, tillkännager det en jemngod förmåga i behandlingen af rösterna och af orkestern. Det säkra formsinnet, scenernas skickliga förbindning, de välberäknade effekterna synas beteckna en kompositör redan öfvad och praktiskt väl förtrogen med fordringarne för den dramatiska musiken.

— M. Victor Massé har definitivt avslutat sitt stora arbete i tre akter: *la Nuit de Cléopâtre* (Kleopatras natt). M. Godard fulländar sina *Guelfes et Gibellins*.

— Ett uppträde egde rum å sednaste Pasedeloupskonserten i Paris, med anledning af utförandet af ett nummer ur *Lohengrin* af Wagner. Hälften af publiken ville bissera stycket och den andra hälften satte sig deremot. Lifliga utfall förekommo emellan båda parterna. Slutligen stälde M. Pasedeloup alla tillfreds genom den förklaringen, att stycket komme att spelas vid slutet af programmet, hvilket äfven skedde.

— M. M. Choudens père et fils hafva nyligen inköpt partituret till *Contes d'Hoffmann* (Hoffmans Sagor) af Offenbach för en summa af 100,000 fr., som skola utbetalas på sätt som följer:

30,000 francs kontant;

20,000 francs aftonen för den första representationen;

25,000 francs vid den femtionde;

Och 25,000 francs vid den hundra.

— M. Guiraud är utnämnd till lärare i komposition vid konservatorium i Paris, såsom remplacement för Victor Massé.

Emellertid förblifver sistnämnde mästare, hvilken man, som ofvan nämnts, har att tacka för lyckade tonverk, fortfarande fästad vid nämde konservatorium som hederprofessor.

Ministern har, genom att tilldela honom denna framstående värdighet, visat sig medveten om den aktning man vore skyldig en tonsättare, som oakadt vacklande helsa skrivit det vackra partituret till *Paul et Virginie* samt nyss fulländat det till *Une nuit de Cléopâtre*.

Den genom M. Guiraud ledigvordna platsen kommer att intagas af M. Lenepveu, år 1865 romersk pristagare, författare till *Florentin*, spelad på Opéra-Comique, och ett *Requiem*, ofta uppfördt å Konsertsällskapets seanser.

— Man väntar till Paris ett musikaliskt underbarn: Sam Set Jee, en guvernören lord Lyttons skydsling.

Detta underbarn är endast sju år gammalt, samt har redan komponerat tre buffaoperor på indiska språket. Texterna till dessa operor äro skrifna af greve de Pérignon, en fransman, som sedan sju år tillbaka vistats i Bombay.

I dessa libretter äro de indiska gudarne behandlade med en frihet, som skulle förvåna till och med Meilhac och Halévy.

Sam Set Jee talar en ganska flytande franska.

— Delar af Massenets berömda oratorium: *la Vierge* hafva nyligen uppträts å den sednaste stora konserten i Kristallpalatset; de gjorde ett storartadt intryck,

och engelska pressen uttalar sig mycket gynnsamt om detta arbete af författaren till *Kungen af Lahore*.

Det tillkännages dessutom att *Herodiaden* af samme kompositör skall under den löpande säsongen uppföras i London.

— Grunden till en ny operateater i New-York, "Metropolitan Opera House" är nyligen lagd. Man tänker af denna teater göra en rymlig och luxuös byggnad, som kan rymma mer än tre tusen åskådare. Kostnaden är beräknad till 450,000 dollars, som äro fulltecknade. Invigningen skall ega rum före slutet af år 1881.

— Stadtteatern i Leipzig uppför för närvarande en opera benämnd: *Harald Wiking*, fluten ur svensken Andreas Haléns penna.

— Wilhelm Jahn, hittills orkesterdirigent i Wiesbaden, har utnämmts till direktör för Kejsarliga Operan i Wien. Jahn är en mångsidig artist: han har varit orkesterspelare, sångare, orkesterchef och regissör.

Tillkännagifvande.

Necken, Svensk musiktidning, utgifves nästkommande år af musikförlagsfirman *Huss & Beer*, under namn af *Svensk Musiktidning*.

Redaktionen.

Hvarjehanda.

Berlioz var utomordentligt qvick, men hans raljeri, fastän oftast ren, oskyldig glädthet, var därför icke mindre fruktansvärdt och fruktadt; få personer kommo om sams med honom. Han anade icke, att han ingaf dylika känslor, och om han det hade gjort, skulle han hafva lidit deraf, ty hela hans sardoniska skalkaktighet gaf ögonblickligen vika vid fruktan att förrätta någon om än ringa medmenniska. Detta bevisar följande historia, berättad af Legouvé.

En dag uppsökte jag vet icke hvilken utländsk pianist, uppfinnare af jag vet icke hvilken pianospelningsmetod, Berlioz och bad honom om en artikel. Berlioz af-färdade honom temligen brutalt. Men pianisten höll i sig.

— Sätt min metod på prof!

— Nåja! får gå, jag skall skicka er en elev som vill bli pianist till trots för mig, till trots för sina föräldrar, till trots för tonkonsten. Om ni lyckas med den, så skall jag skriva er en artikel.

Hvem sänder han till honom? Ritter, den berömda pianisten, hvilken han bad att aktsamt fördölja sin talang. Efter två lektioners förlopp möter Berlioz uppfinnaren.

— Nå väl! er elev?

— Ah! en trindska med åbakliga fingrar. Emellertid misströstar jag inte! Kort derpå ett nytt sammanträffande.

— Nåväl?

— Ah! de' går, de' går.

— Jag kommer till er i morgon för att höra på.

Nästa dag infinner sig Berlioz, som helt sakta säger till Ritter:

— Sätt nu till med full machin!

Stycket begynner — och skalor, passager och driller störta likt lösgjorda andar fram ur instrumentet. Man föreställa sig den stackars uppfinnarens förskräckelse och Berlioz' skrattsalfvor och hans sant diaboliska fröjd, då han sade honom:

— Det är ju Ritter! Ritter!

Ofvanpå det förmår den olycklige, halfqväfd och med nedfallande armar, endast framstamma:

— Åh! herr Berlioz! huru har ni så grymt kunnat roa er på bekostnad af en stackars menniska, som endast bad er att hjälpa honom att förtjena sitt lifsuppehälle? Och han föll i gråt. Hvad gjorde Berlioz? Han föll också i gråt; han kastar sig i famnen på den arme stackarn; han omfamnar honom, ber honom om förlåtelse, och följande dag skref han honom en storstättlig rekommendation.

Offenbach hade varit välvilligt be-dömd af Rossini, som skref till honom:

"— Ni är Champs-Élyséens Mozart!"

Oaktadt detta gjorde *Den sköna Helenas* författare sig inga illusioner angående de känslor som hans trosbröder hyste mot honom.

En dag, då man frågade honom, hvar-före han undvek dem, — det var vid den tidpunkt, då han återkommit från Amerika:

— Ser ni, sade han, jag har det alltför bra, jag ser alltför glad ut, jag fruktar att vara dem till besvär.

Stockholmsteatrarnes repertoar

från 1:sta till 14:de November.

Kongl. Stora teatern: *Mignon*, opera i 3 akt. af Ambroise Thomas. — *Fra Diavolo*, opéra-comique i 3 akt. af Auber. — *Fäktaren från Ravenna*, sorgespel i 5 akt. af Friedrich Halm (Friherre von Münch-Bellinghausen). — *Faust*, opera i 5 akt. af Ch. Gounod. — *Romeo och Julia*, opera i 5 akt. af Ch. Gounod. — *Aida*, opera i 4 akt. af G. Verdi. — *Barberaren i Sevilla*. — *Första Symfonikonsertern* (lördagen d. 13 nov.) — *Carmen*.

Kongl. Dramatiska teatern: *Fru Inger till Östråt*, skådespel i 5 akter af H. Ibsen. — *Drottning Margarethas sagor*, komedi i 5 akt. af Scribe och Legouvé. — *Klädeshandlaren och hans måg*, komedi i 4 akt. af E. Augier och J. Sandeau. — *En hustruggam*, lustspel på vers i 2 akt. af Johan Vibe. — *Falska juveler*. — *Förbi!* — *Markisinnan*, komedi i 4 akt. af Eug. Nus och

Ad. Belot. — *Af kärlek till konsten*. — *Fregatt-kaptanen*, lustspel med sång i 4 akt., fri bearbetning från franskan af F. Hedberg. — *Squaler-herrskapet i Pont-Arey*. — *Rolf Berndt*. — *Efter-sommar*, komedi i 1 akt. af Meilhac och Halévy. — *Advokaten Knifving*, lustspel i 3 akt. — *Spar-lakanslexor*, lustspel i 1 akt. — *Ett namn*, lustspel i 3 akt. (öfvers.)

Nya teatern: *Teaterdirektören*. — *Borgaren adelsman*. — *Macbeth*. — *Glanskis*, komedi i 5 akt. af Frans Hedberg. — *Boccaccio*.

Mindre teatern: *Giroflé-Girofla*. — *Hvita korpen*.

Södra teatern: *Den nye bibliotekarien*. — *Krig i fred*, lustspel i 5 akter af G. von Moser och F. von Schönthau.

Aflidne tonkonstnärer.

M. Calendini, violoncellist och orkesterchef vid Grand-teatern, † i Bordeaux. — *Teobaldo Bartolini*, ital. trumpetlärare, † i Livorno, 52 år. — *Robert Forberg*, musikförläggare, † 10 okt. i Leipzig, 48 år. — *Eduard Wolff*, pianist och komponist, † i Paris, 64 år. — *David Schaad*, nestorn bland Newyorks musici, † i Newyork, 72 år. — *A. Meyerhofer*, kapellmästare vid Grand-teatern i Amsterdam, † derstädet, 27 år. — *Ch. Jos. Götschy*, komponist, † i Tours, 75 år. — *F. E. Barnes*, komponist och pianist, † i Montreal i Canada, 32 år. — *K. F. Weitzmann*, teoretiker, † 7 Nov. i Berlin, 72 år. — *J. G. Roubet*, organist, † 27 Okt. i Bryssel, under utöfningen af sitt kall, 37 år. — *Pietro Cornali*, komponist, † i Guastalla, 76 år. — *Phil. van Hoesen*, hornlärare vid konservatorium i Bryssel, † 9 Sept., 68 år. — *Sylvain St.-Etienne*, känd librettist, † i Paris, 73 år.

I violinspelning

gifves grundlig undervisning af

H. Lauenstein.

Fyrverkargatan N:o 17 öfver gården 1 tr. upp.

På Flöjt

lemnas grundlig undervisning af

Louis Müller,

1:ste flöjtist i kongl. hofkapellet.

Adress: David Bagares gata 22—24.

E. NORBERGS PIANOMAGASIN

ÅLANDSGATAN 24

Stort lager af **Tafflar**, **Pianinon** och **Flyglar** till olika, men billiga priser.

NORBERGS PIANOMAGASIN

ÅLANDSGATAN 24.

Ännu finnas några få exemplar kvar af Necken från årets början. Lösnummer: 25 öre.